

1 Ioan 1.3; Ioan 8.29

Ce înseamnă „părtășia cu Tatăl”?

Versete călăuzitoare: 1 Ioan 1.3; Ioan 8.29

1 Ioan 1.3: ... și părtășia noastră este în adevăr cu Tatăl ...

Ioan 8.29: Și Cel care M-a trimis este cu Mine ...

Vom face bine să glorificăm Numele lui Dumnezeu, pentru că El ne-a revelat valoarea Fiului Său preaiubit; căci aceasta a devenit o realitate, de când Fiul Său preaiubit a fost printre noi. Ce bucurie a găsit Tatăl la El, atunci când El a trăit aici pe pământ! Suntem bucuroși și ne bucurăm că a fost așa, că în lume, care este stăpânită de diavolul, căpetenia ei, Tatăl a găsit în Isus pe Unul care corespundea pe deplin felului Lui de gândire în orice gând, în orice cuvânt și în orice faptă. Noi nu avem bucurie mai mare decât să urmărim în minte urmele pașilor Lui în lume, în timp ce El totdeauna vorbea cuvintele Tatălui și făcea lucrările Tatălui. Niciodată El nu a căutat interesele Sale proprii, cu toate că în realitate El era singurul om dintre toți oamenii care au trăit, care avea acest drept. Și dacă El ar fi făcut-o, El ar fi făcut totul așa cum se cuvine. Dar El era plăcut Tatălui: „Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui”. Tatăl Său era singurul subiect al vieții Lui. El nu a avut nici un alt motiv decât gloria Tatălui,

El era aici, ca să rezolve interesele Tatălui, și El S-a mirat și trebuie să-L fi durut sufletul Lui sfânt și sensibil, că mama Lui și Iosif nu au înțeles atunci când L-au găsit în Templu la vârsta de doisprezece ani. Noi înțelegem aceasta prin har și recunoaștem că a fost cu totul corect.

Citim mărturia despre buna-plăcere a Tatălui pentru El exprimată în cuvintele care niciodată nu ar trebui uitate: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea”, și inimile noastre sunt mișcate să aducă laudă și nu putem înceta să spunem: El este demn. – Desăvârșirea nesfârșită necesită elogiul divin. Cerurile nu puteau tace, gloria copleșitoare trebuia să vorbească, Tatăl Însuși trebuia să facă cunoscut buna Sa plăcere pentru Omul durerii smerit, și noi Îi răspundem în același fel cu bucuria cerului. Cuvintele Tatălui, care au străpuns inimile ucenicilor, trezesc în inimile noastre un acord și bucuria și cântarea noastră, pe care le înălțăm, sunt părtășia noastră cu Tatăl – unitatea gândurilor noastre cu El, prin inspirația și puterea Duhului Sfânt.

Ar fi corect să se spună că buna plăcere a Tatălui față de El a crescut în fiecare zi pe care El a trăit-o pe pământ? Pentru noi pare așa; căci adâncimile mari ale devotamentului Lui sub voia Tatălui au devenit tot mai mult vizibile, atunci când împotrivirea păcătoșilor și ura oamenilor față de El a crescut și când crucea apărea tot mai mult în raza vizuală. Tare trebuie să fie inima care poate rămâne indiferentă la cuvinte ca cele ieșite din gura lui Isus în Ioan 10.17, când crucea nu mai era departe: „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața, ca din nou să o iau”, și dacă alături de acestea citim și acele cuvinte: „... dar ca să cunoască lumea că Eu Îl iubesc pe Tatăl și cum Mi-a poruncit Tatăl, așa fac. Ridicați-vă, să plecăm de aici!” (Ioan 14.31), atunci avem înaintea noastră dragostea deplină și neîntreruptă, care pulsa între Tatăl și Fiul, și noi stăm înaintea ei și jubilăm cu profundă bucurie

I Ioan 1.3; Ioan 8.29

copleșitoare, că această fericire trebuia să ne fie revelată și trebuia să avem parte de ea. Căci dacă Tatăl L-a iubit, deoarece El Și-a dat viața, atunci știm că El a dat-o pentru noi și de aceea Îl iubește Tatăl. Dragostea Lui pentru Tatăl și dragostea Lui pentru noi arde cu flacără mare, apele mari nu o pot stinge și noi Îl iubim pe Acela pe care Tatăl Îl iubește, și aceasta este baza și izvorul părtășiei noastre cu Tatăl.

Să privim acele cuvinte ale Domnului: „Ridicați-vă, să plecăm de aici!” Acest „de aici” însemna pentru El Ghetsimani, Gabata și Golgota, luptă aprigă, atacuri ale puterii întunericului, ocară și insulte, nedreptățile oamenilor și acele suferințe adânci și tainice sub judecata dreaptă și sfântă a lui Dumnezeu. Niciodată nu vom înțelege pe deplin înțelesul acelui strigăt: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Ele vor rămâne pentru totdeauna înapoia capacității de înțelegere a naturii; dar noi știm și învățați divin putem înțelege cuvintele: „... așa cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă” (Efeseni 5.2). Suntem siguri că El în astfel de ore de întuneric, când El a suportat suferințele pentru noi, atunci când a fost făcut păcat, care L-au făcut pentru noi scump și cu valoare veșnică, au fost deosebit de prețioase pentru Tatăl, „dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă”. Dacă jertfa era pentru Dumnezeu, ea era și pentru noi, și dacă El era prețios pentru Dumnezeu, El este și pentru noi prețios și noi am fost aduși cu adevărat să fim una cu Tatăl în gândurile cu privire la El.

Gloria Tatălui a vizitat grădina, înainte ca Maria Magdalena să ajungă în grădină și înainte ca mormântul gol, în care ea privea cu ochii plini de lacrimi, să vestească realitatea că Dumnezeu L-a înviat dintre morți. Noi știm, că acum El stă la dreapta Tatălui și acolo a fost încununat cu glorie care depășesc toate celelalte glorie. Lui I-a fost dat un Nume, care este mai presus de orice nume, și în Numele Lui trebuie să-și plece genunchiul orice creatură. Noi urmărim cu omagii depline înălțarea Lui pe locul cel mai înalt din cer, deoarece noi am urmărit cu admirație smerirea Lui. Primii și cei care sunt cei mai apropiați dintre toți să recunoască demnitatea Lui sunt cu siguranță sfinții răscumpărați, care alcătuiesc Biserica Sa. Noi aparținem acelei părtășii privilegiate și preamărim Numele Tatălui, care L-a înălțat pe El, Cel care ne-a devenit foarte prețios. Noi așteptăm revenirea Sa; căci cununile și împărățiile sunt ale Lui și Biserica Lui va avea parte de gloria Sa. Căci așa a hotărât Dumnezeu. Dar când strălucirea și bucuriile biruinței Împărăției Sale vor ajunge la sfârșit și timpul a încetat să mai existe, atunci va rămâne casa Tatălui și noi vom fi acolo, „asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați” (Romani 8.29). El va avea pentru totdeauna întâietatea, va fi subiectul veșnic al dragostei Tatălui Său și al dragostei tuturor sfinților Săi, și de aceea noi vom avea pentru totdeauna gânduri comune cu Tatăl referitoare la El. Și vom avea parte de dragostea, care se odihnește pe El; căci El ne-a făcut cunoscut Numele Tatălui, pentru ca dragostea cu care Tatăl Îl iubește, să fie în noi; nu simplu peste noi, ci în noi, partea de care se bucură inimile dedicate cu totul Lui. De aceea bucuria noastră veșnică va fi părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos.

Tradus din: „Der Dienst des Wortes” 1935.